

EL CAMÍ SANTIAGO I LES ESSÈNCIES FISTERRA

Fisterra va néixer en 1911 de la mà de dues dones, Marta Povo i Esther Beltrán, fent juntes el camí de Sant Jaume. L'última cosa que esperàvem en sortir de la nostra ciutat era que Gaia ens parlés.

Les dues tenim facilitats cognitives i som terapeutes des de fa molt temps, però quan comencem a caminar des de Santiago fins a Finisterre, l'única cosa que volíem era desconnectar de la nostra ciutat, Barcelona, i per descomptat volíem gaudir. Sabem que el Camí sempre regala coneixement i evolució, però nosaltres més aviat esperàvem com un descans, o unes vacances diferents. Ni tan sols teníem ganes de parlar, solament escoltàvem el silenci dels passos.

Però el que va passar durant aquells dies ens va deixar perplexes a les dues. La Naturalesa va començar a parlar-nos, de forma puntual i precisa; cada planta, cada flor i cada pinya ens donava 'instruccions'. El que més ens va sorprendre era la total sincronia en la comunicació; les dues estàvem canalitzant el mateix. L'experiència va durar 7 dies i rebem les instruccions precises per elaborar 7 essències florals. La vuitena la vam rebre just arribant al Pirineu, allà on va començar a muntar-se tot.

Però l'últim dia arribant a Fisterra, davant l'Oceà Atlàntic i recentment recollit el plàcton, vam saber de forma contundent la sinergia que cada essència volia tenir amb certes formes geomètriques i certs colors, i no només això sinó que, per gran sorpresa, elles tan sol volien ser dissoltes amb aigua de mar; elles mateixes no admetien un altre conservant. Cada remei es va convertir així en un 'ens' especial, en una personalitat sanadora, i en una alquímia completa de cel i terra junts.

Quan vem iniciar el camí mai imaginàvem quin seria l'autèntic resultat del viatge. Com en la vida, quan iniciem un sender, no tenim ni idea cap a on ens conduirà. El Camí de Fisterra, encara que associat al Camí de Santiago, és en realitat un camí molt diferent. I no va ser fins a l'últim dia que vam saber, a través d'una meiga encantadora, que aquell camí en realitat es tractava d'un pelegrinatge anterior al Jacobeo; aquell tram era una ruta pagana que els druides cèltics feien per purificar els seus estris i per purificar-se ells mateixos. Un sender per renovar-se i poder continuar així amb les seves tasques alquímiques.

Aquest va ser el nostre camí. Escollim en la vida, encara que sigui de forma inconscient, el camí que necessitem transitar per trobar respostes, per realitzar el nostre aprenentatge i la nostra missió. Existeix un gran simbolisme entre el camí de Sant Jaume -en el nostre cas el de Fisterra- i el camí vital. Mai és aleatori ni gratuït el tram triat ni les vivències experimentades per cadascun. En el nostre cas no va ser un camí de dolor, sofriment o esforç. En les nostres vides ja havíem tingut suficient aprenentatge en aquest aspecte. No en necessitàvem més. Així que vam escollir un Camí de flors, de meditació, de reflexió, de connexió...

Aquest és un camí que s'inicia i s'acaba en el mar, la Font de la Vida. I que transcorre entre boscos tan diferents com cadascuna de les etapes de la nostra pròpia vida. Impregnats per la màgia i l'ancestral contacte amb la més pura essència de Gaia, la qui ens va obsequiar amb un regal totalment inesperat. Un regal en forma de 8 essències salades.

Vam entendre que Fisterra, símbol de la Fi de la Terra durant segles, simbolitzava el final de la terra coneguda, o el que és el mateix: el final de la tercera dimensió. Però com tot final, en ell s'inicia un nou origen. L'origen de la quarta i la cinquena dimensió. Així, cadascuna de les essències, i les seves especials propietats, ens connecta amb energies sublimes que impulsen en nosaltres aquest canvi de consciència tan necessari, però de vegades difícil. Rebre el missatge de cadascuna de les essències va ser un autèntic regal del cel... i de la terra.

En cada bosc, en cada paisatge, allí on connectàvem amb l'energia del lloc, era de unq forma absolutament natural. Rebiem el necessari al moment adequat per integrar-ho i comprendre millor l'abast anímic i psicològic de cada substància. Fins i tot en alguna d'elles, la informació arribava ampliada o esmicolada al cap de cert temps. Però la sensació era com si tot el temps elles haguessin estat allí esperant al fet que algú recollís aquest regal. No es va produir cap recerca forçada. No es tractava de buscar, sinó de trobar. Aquest camí de Fisterra podria resumir-se com *experimentar l'art de la trobada*.

El Bosc de Eucaliptus va ser la nostra primera 'iniciació'. Ens reconciliàvem amb un arbre maleït i vam comprendre el seu enorme servei repoblant aquells paratges abans calcinats per l'home i transcendint la contradicció de la seva mala premsa en relació a l'ecosistema local, la seva mala reputació com a arbre desertitzant, vam contemplar sorpreses com als seus peus creixien autèntiques catifes de flors, formant el que semblava evocar el Paradís Original...

A partir d'aquell moment vam comprendre quin era en realitat l'objectiu del nostre viatge. I després van ser arribant gradualment, en diferents etapes i llocs, la resta d'essències que havien estat allí, esperant una Trobada, per poder oferir-se i transmetre a totes aquelles ànimes ressonants amb elles, l'impuls necessari per al canvi dimensional.

El Mar va estar present gairebé des de l'inici. Primer com a necessitat de contactar amb ell, i de seguida com a recipient imprescindible on es contindrien les essències. Això marcava una diferència important en relació a la resta d'essències existents fins avui. Serien essències salades. Va ser fàcil comprendre que, a més del benefici inqüestionable per a la nostra salut d'ingerir aigua de mar, i de l'avantatge de no necessitar l'alcohol com a conservant, es tractava també d'alguna cosa molt més profunda: connectar amb la Font de la Vida, amb el Orígen de totes le nostres ànimes encarnades aquí i ara en Gaia, i també, com no, amb la Atlàntida. Així que les precioses platges de la *Costa da Morte* ens van convidar a extreure de les seves entranyes l'última i possiblement la més espiritual de totes les essències: el Plàncton.

No és fàcil explicar el que ens va anar succeint pas a pas. Era com un procés de alquímia interior també. És a dir, Gaia ens donava la seva saviesa, mentre esperava que

nosaltres li féssim el 'servei' de traslladar el seu missatge al món, la seva forma de sanar-nos, el seu amor. El planeta i l'humà intercanviaven els seus serveis. Nosaltres tan sol podem afirmar que mentre els nostres passos avançaven sobre aquell racó del món, sentíem constantment 'el no-res', el gran silenci . Les dues sabíem abans del camí que abandonàvem el nostre treball i la família solament per uns dies, per poder compartir juntes els nostres inevitables pesars, per buidar-nos, per descansar del dia a dia, per connectar amb la nostra ànima, o intentar-ho, mitjançant aquell caminar pautat sobre una terra humida i atlàntica.

No obstant això, vam trobar els antònims de tot això: trobem 'el tot', ens van parlar les plantes, els mars i els ens d'altres galàxies, comencem un nou projecte de treball i servei, compartim l'alegria i l'amor, i connectem amb la 'mare' i les seves sanadores missatges. Així que tot va sortir afortunadament del revés de l'esperat, com la vida mateixa...

La major emoció va ser quan l'últim dia, quan estava ja tot captat, rebut, escrit i comprès, quan tot estava en repòs, vibrant i a punt de ser parit, va aparèixer la llum i el senyal de la benedicció del nou projecte. Vam acomiadar aquest camí de Fisterra en una platja de sorra blanca, que ens va regalar una sorprenent posta de sol, mai somiada, on la Font i el nostre estimat Sol es van mostrar en tota la seva plenitud, bellesa, geometria, color i radiació: era una preciosa Cúpula Daurada que es va assentar llarg temps sobre la sorra davant nosaltres, i les dues vam sentir clarament la seva serena benedicció.

Esther Beltrán i Marta Povo, Octubre del 2011

